

פרשת שמות

משך חכמה שמות פרק ג פסוק יא

(יא) ויאמר משה (אל האלוקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים). ויאמר כי אהיה עמך, וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון (את האלוקים) על ההר הזה. קישור הכתובים: כי משה היה עניו ונמוך בדעתו יותר מכל האדם, כאשר העיד עליו הכתוב (בהעלותך יב, ג). 'והוא, משה, עד שלא נדבר עמו, הוא משה משנדבר עמו', כמבואר בתורת כהנים ריש ויקרא - שלא זחה דעתו עליו. והוא ענין נשגב מבינת אדם, איך יתכן כי לא יתפעל האדם משינוי הטבע שבידו להופכה כחומר חותם, ואין בנמצאים למעלה ממנו, שיהיה נמוך ושפל יותר מתינוק קטן?! אין זה רק מפני שגדלה השגתו באלקות פנים אל פנים, ודבוק תמיד באלוקים אמת, והוא בטל ממציאיותו האנושית כנר בפני האבוקה, ולפי ערך גדלו בהשגה באלקות, יודע הוא כי הוא אפס ואין. ואין הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו רק על עניו ונמוך בדעתו, ולכן לא השרה שכינתו רק על הר סיני שהוא הנמוך וקטן מכל ההרים, וכמו שאמרו חז"ל בפרק ד' דמגילה (כט, א), עיין שם על קרא ד"למה תרצדון הרים גבנונים" (ההר חמד אלקים לשבתו, אף ה' ישכון לבטח" - תהלים סח, יז). ולכן אמר "כי אהיה עמך. "וזה" - מה שאתה עניו אמיתי בדעתך שאתה אומר לפני יודע תעלומות "מי אנכי וכו'" - "וזה לך האות (כי אנכי שלחתיך)". כי מענותותך יראו הכל שאתה מקושר באלקות, והנך שליח מיוחד לי. מה שאתה עניו הוא סיבה "כי אנכי שלחתיך", כמו ש"בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה" - הנמוך מכולם, והבן!